

தோளில் என சின்னவனைப் போட்டுக் கொண்டு ஒழுங்குகளை தாண்டி குறுக்கு வழியால் எனது மாமி வீட்டுக்குச் சென்று கொண்டிருந்த போதுதான் அவள்கைக் கண்டனே. அவளது பெயரைக் குறிப்பிடாமல் இருப்பதே நல்லது என நின்கைக்கிறனே. ஆனால் அது அவள்தானா என்று எனக்குச் சந்தேகமாகவும் இருந்தது.

என்னோடு அவள் ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது அவளை அழகி என்று சொல்ல முடியா விட்டாலும் அவள் கடிந்தல் அழகு. நீளக் கடிந்தலை நேர்த்தியாகத் வாரி இழுத்து அழகாகப் பின்னியிருப்பாள். அவள் அம்மாதான் அவளுக்குப் பின்னி விடுவாளாம். ஒற்றைப் பண்பிள்ளை.

நான் ஐந்தாம் வகுப்புக்குப் போன போது அவள் ஆறாம் வகுப்புக்குப் போயிருக்க வேண்டாம். ஆனால் போகவில்லை. எங்களோடு இருந்தாள். வரிசையெடுத்துப் பார்த்து இருந்த போது அவள் எங்கள் எல்லோரையும் விட உயரமாக இருந்ததால் வகுப்பில் கட்சி வாங்கிக் களின் வரிசையில் கட்சி மடலையில் அவளுக்கு இடம் கிடைத்தது.

அவளுக்கு அந்த நீண்ட கடிந்தலும் இல்லையென்றால் நாங்கள் அவளை ஒரு பொருட்டாகவே கருதியிருக்க மாட்டோம்.

திடீரென்று ஒருநாள் அவள் பாடசாலையை வரவில்லை. ஓடிப்போய் விட்டாளாம். அதுவும் பக்கத்து வீட்டுக்காரனோடு ஓடிப்போய் விட்டாளாம். வகுப்பறையில் கட்சி மடலையில் இருந்தவள் "நடுச்சாமத்திலை பாத்ரம் போகோணும்மெண்ட, தாய் கட்டிக் கொண்டு போனவவாம்." ஏன்னை கட்ட வாறாய். நீ அதிலை இரு. நான் ஆறுதலாப் போயிட்டி வாறன்" என்று சொல்லிப் போட்டுப் போனவள் அப்பிடியே போயிட்டாளாம்." என்று பள்ளிக் கட்டத்தில் மட்டுமல்ல சந்து பொந்துகளில் கட்டப் பசேப் பட்டாள். பக்கத்து வீட்டுக்காரனுக்கு இவளை விடப் பதினாறு வயது கட்டவாம்.

பத்து வயது கட்ட நிரம்பாத எனக்கு அப்போது ஓடிப்போவதன் தாத்பர்யமே புரியவில்லை. ஏன் படிக் காமல் போனாள்? என்ற ஒன்றுதான் எனக்குள் பெரிய கேள்விக் குறியாய் நின்றது. வகுப்பில் ஓரே அவள் கதையாய் இருந்ததால் அவளைப் பற்றியும் அவள் குடும்பத்தையப் பற்றியும் பல தகவல்கள் கேட்காமலே கிடைத்தன. அவளுக்கு எங்களைய விட மீன்று நான்கு வயது கட்ட என்ற தகவலும் கொசுறாய்க் கிடைத்தது.

ஒருநாள், "இனி அவளைப் பற்றி ஒருத்தரும் வகுப்பிலை கதகைக்கக் கட்டாது" என்று முருகசேம பிள்ளை ரீச்சர் பிரம்பை மசேயிலை ஓங்கி அடித்துச் சொன்னதோடு அவள் பற்றிய கதையைக் குசுகுசுப்பாய் மாறி ஒரு கட்டத்தில் முழுவதும் நின்ற போனது. இடகை கிடை எப்பவாவது அவள் நினவை வந்தாலும் அது அப்பிடியே என் மனசோடு அடங்கி விடும்.

அந்த அவளையே தான், 1969இல், "ஓடிப்போன ..." என்று எல்லோராலும் அடமைமொழி போட்டு அழகைக் கட்ட அவளையே தான் குட்டிமணி, தங்கத்துரை.. எல்லோரும் கொல்லப்பட்டது, நாடு அல்லலோலகல்லலோலப்பட்டதுக் கொண்டிருந்த 1983இன் ஒரு நாளில் கண்டனே.

நீண்ட கடிந்தல் எலிவாலாகி, சோகம் முகத்தின் இருப்பிடமாகி.... உருக்குலந்தது நின்றாள். அவள் காலுக்குள் ஒரு சிறுமியும், இரு சிறுவர்களும். என்னைக் கண்டதும்

சிரிக்கவா விடவா என்ற யோசனையோடும் சங்கோஜித்தான. நானாவது ஏதாவது கட்டிடுகக் கலாம். சிரிப்பை மட்டும் உதிர்த்து விட்டுப் போய் விட்டனே. பின்னர் மாமியிடம் தான் "அது அவள்தானா!" என விசாரித்தனே.

அவள்தோனாம். கட்டிக் கொண்டு போனவன் சில வருசங்களில் இவளையும் பிள்ளைகளையும் நடுத்தெருவில் விட்டிட்டு இன்னொருத்தியோடே போயிட்டானாம். சாப்பிடவே வழியில்லாமல் பல்லகைக் கடிச்சுக் கொண்டு வாழ்ந்தவள் இனியும் இயலாது என்ற நிலையில் 14வருசங்கள் கழிச்சு தாயதைத் தேடி வந்திருக்கிறாளாம்.

எனக்கு அப்போதெல்லாம் அவளை நின்கைக் ஒரு புறம் பாவமாக இருந்தது. இன்னொரு புறம் ஏன் மொக்கு மாதிரி ஓடிப்போனவள்? என்றிருந்தது.

பலவருடங்களின் பின்தான் அவள் போனால் ஓடிப்போனவள். அவன் போனால் கட்டிக் கொண்டு போட்டான். என்ற அவள் அவனுக்கான சமீகத்தின் பார்வை விளங்கியது.

இன்னும் சில வருடங்களின் பின்தான் 13வயதுச் சிறுமியை 28வயதுகள் நிரம்பிய ஒருவன் பாலியல் துர்ப்பிரயோகத்துக்குப் பயன்படுத்தியிருந்த கொடும்புரைந்தது.

சந்திரவதனா

10.11.2005

[Post a Comment](#)

Comments

சலேம முள்ளில் பட்டாலும் முள் சலேயில் பட்டாலும் சதேம் சலேகைக்குத்தான் என்பதைச்

அதேபோல் பண்ணை கயவன் ஒருவன் கடத்திக் கொண்டு போனாலும் அவனை விட்டுவிட்டு

சமுதாயம் என்பது என்ன? சமம்ந்தப்படாதவர்களின் கும்பல் தானே.

[□□.□□.□□](#)

Posted by

: Do

எப்பொழுதும் கெட்ட பெயரைச் சும்பத்து பண்கள்தான். இந்த விஷயத்தில

[G.Rag](#)

Posted by

: Donn